

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Tomáše Foltase a soudců Mgr. Davida Hipšra a JUDr. Pavla Molka v právní věci žalobce: **A. A.**, zastoupen Mgr. Faridem Alizeyem, advokátem se sídlem Stodolní 7, Moravská Ostrava, proti žalované: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**, se sídlem Olšanská 2, Praha 3, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 28. 6. 2017, č. j. 20 A 12/2017 - 15,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I.

[1] Rozhodnutím Krajského ředitelství policie Moravskoslezského kraje ze dne 28. 2. 2017, č. j. KRPT-32887-22/ČJ-2017-070022 (dále též „správní orgán I. stupně“) bylo žalobci podle § 119 odst. 1 písm. c) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), uloženo správní vyhoštění a stanovena doba, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie, v délce 5 měsíců. Současně mu byla stanovena doba k vycestování z území České republiky v délce 50 dnů.

[2] Proti uvedenému rozhodnutí podal žalobce odvolání. Rozhodnutím žalované ze dne 9. 5. 2017, č. j. CPR-8579-2/ČJ-2017-930310-V236, bylo odvolání zamítnuto a prvostupňové rozhodnutí potvrzeno.

II.

[3] Žalobce podal proti rozhodnutí žalované žalobu ke Krajskému soudu v Ostravě. Krajský soud žalobu shora označeným rozsudkem zamítl. Soud na základě obsahu správního spisu přisvědčil správním orgánům, že byly splněny podmínky pro vydání rozhodnutí o vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců. Bylo jednoznačně prokázáno, že žalobce pobýval na území České republiky bez platného víza, resp. povolení k pobytu. Důvodné neshledal krajský soud ani námitky poukazující na porušení § 174a zákona o pobytu cizinců. Žalobce do České republiky přicestoval za účelem lázeňské léčby na základě krátkodobého víza (v délce devadesáti dnů). Soud nemá důvod zpochybňovat tvrzení žalobce o potřebě další rehabilitace, nicméně bylo na žalobci, aby si v předstihu zajistil vízum v takovém rozsahu, aniž by došlo k překročení jeho povoleného pobytu na území členských států Evropské unie; je pouze vinou žalobce, že si nepožádal o takový druh pobytu, který by pokryl celou dobu jeho léčení. Žalobci nelze přisvědčit, že potřeba jeho lázeňské péče je omluvitelným důvodem nerespektování povinností zdržovat se na území České republiky jen s platným vízem. Ze shora uvedených důvodů krajský soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

III.

[4] Proti uvedenému rozsudku krajského soudu podal žalobce (dále též „stěžovatel“) v zákonné lhůtě kasační stížnost. Podle stěžovatele je rozsudek krajského soudu nepřezkoumatelný a nesprávný. Je názoru, že byly dány důvody ve smyslu § 174a zákona o pobytu cizinců. K tomu poukázal na to, že na území ČR absoljuje dlouhodobou rehabilitaci, která mu pomáhá při léčbě pohybového aparátu. Na základě této léčby se podařilo dosáhnout zlepšení zdravotního stavu. Léčba nebyla ukončena a vyžaduje pokračování. Tímto se však správní orgány řádně nezabývaly. Dovozuje porušení § 2, § 3, § 4 odst. 1 a § 50 odst. 4 správního řádu. Poukázal i na to, že správní orgány se nezabývaly možnostmi postupu podle § 122 zákona o pobytu cizinců. S ohledem na uvedené důvody stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud zrušil napadený rozsudek krajského soudu a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Požádal i o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

IV.

[5] Žalovaná ve vyjádření ke kasační stížnosti odkázala na spisový materiál. Dodala, že stěžovatel si mohl požádat o udělení víza na celou dobu své léčby, což však neučinil. Je zastoupen advokátem a jeho osobní přítomnost na území České republiky není nezbytná. Neshledal existenci důvodů pro přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

V.

[6] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

pokračování

[7] Předmětem soudního přezkumu je rozhodnutí o vyhoštění stěžovatele podle § 119 odst. 1 písm. c) bodu 2 zákona o pobytu cizinců.

[8] Podle označeného ustanovení policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států až na 3 roky, pobývá-li cizinec na území bez víza, ač k tomu není oprávněn, nebo bez platného oprávnění k pobytu.

[9] Ze správního spisu jednoznačně vyplývá, že stěžovatel pobýval od 27. 1. 2017 na území České republiky nelegálně bez víza, resp. bez povolení k pobytu. Byly tedy splněny podmínky pro vydání rozhodnutí o vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. c) bodu 2 zákona o pobytu cizinců. Ostatně to stěžovatel v kasační stížnosti ani nezpochybňoval.

[10] Stěžovatel v kasační stížnosti namítal nepřezkoumatelnost rozsudku ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.

[11] Podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené nepřezkoumatelnosti spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, popřípadě v jiné vadě řízení před soudem, mohla-li mít taková vada za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.

[12] Nejvyšší správní soud při posuzování nepřezkoumatelnosti rozsudků krajských soudů vychází z ustálené judikatury Ústavního soudu (např. nálezy ze dne 20. 6. 1996, sp. zn. III. ÚS 84/94, č. 34/1996 Sb. ÚS, a ze dne 26. 6. 1997, sp. zn. III. ÚS 94/97, č. 85/1997 Sb. ÚS), podle níž jedním z principů, které představují součást práva na řádný a spravedlivý proces (čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod, čl. 1 Ústavy), jež vylučuje libovůli při rozhodování, je povinnost soudů své rozsudky řádně odůvodnit (ve správním soudnictví podle § 54 odst. 2 s. ř. s.). To potvrzuje i navazující judikatura Ústavního soudu, např. nález ze dne 11. 4. 2007, sp. zn. I. ÚS 741/06, č. 64/2007 Sb. ÚS, v němž Ústavní soud vyslovil, že *„odůvodnění rozhodnutí soudu jednajícího a rozhodujícího ve správním soudnictví, z něhož nelze zjistit, jakým způsobem postupoval při posuzování rozhodné skutečnosti, nevyhovuje zákonným požadavkům kladeným na obsah odůvodnění a v konečném důsledku takové rozhodnutí zasahuje do základních práv účastníka řízení, který má nárok na to, aby jeho věc byla spravedlivě posouzena.“* Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003 - 52 (všechny rozsudky Nejvyššího správního soudu dostupné na www.nssoud.cz), vyslovil, že pokud *„z odůvodnění napadeného rozsudku krajského soudu není zřejmé, jakými úvahami se soud řídil při naplňování zásady volného hodnocení důkazů či utváření závěru o skutkovém stavu, z jakého důvodu nepovažoval za důvodnou právní argumentaci stěžovatele v žalobě a proč subsumoval popsany skutkový stav pod zvolené právní normy, pak je třeba pokládat takové rozhodnutí za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů a tím i nesrozumitelnost ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.“*. Nepřezkoumatelností z důvodu nesrozumitelnosti se Nejvyšší správní soud zabýval např. v rozsudku ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003 - 75, podle něhož lze *„za nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost lze obecně považovat takové rozhodnutí soudu, z jehož výroku nelze zjistit, jak vlastně soud ve věci rozhodl, tj. zda žalobu zamítl, odmítl nebo jí*

vyhověl, případně jehož výrok je vnitřně rozporný. Pod tento pojem spadají i případy, kdy nelze rozeznat, co je výrok a co odůvodnění, kdo jsou účastníci řízení a kdo byl rozhodnutím zavázán. Nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů je založena na nedostatku důvodů skutkových, nikoliv na dílčích nedostatcích odůvodnění soudního rozhodnutí. Musí se přitom jednat o vady skutkových zjištění, o něž soud opírá své rozhodovací důvody.“ Výše uvedené závěry lze vztáhnout i na rozhodnutí správních orgánů. I jejich povinností je řádně vypořádat námitky účastníků řízení (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 7. 2008, č. j. 3 As 51/2007 - 84, ze dne 23. 7. 2009, č. j. 9 As 71/2008 - 109, ze dne 28. 3. 2013, č. j. 7 As 92/2012 - 41, ze dne 6. 6. 2013, č. j. 2 As 73/2012 - 20, ze dne 16. 7. 2014, č. j. 3 As 111/2013 - 25 atp.).

[13] Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek a dospěl k názoru, že není nepřezkoumatelný. Z jeho odůvodnění je zřejmé, z jakého skutkového stavu krajský soud vyšel, jak vyhodnotil pro věc rozhodné skutkové okolnosti a jak je následně právně posoudil. Rozsudek je řádně odůvodněn a je plně srozumitelný. Nutno dodat, že stěžovatel v žalobě uplatnil pouze jednu žalobní námitku, ve které poukazoval na nemožnost vyhoštění z důvodu potřeby další léčby. Touto námitkou se krajský soud řádně zabýval, viz výše rekapitulovaný rozsudek krajského soudu. Nesouhlas stěžovatele s odůvodněním a závěry napadeného rozsudku nezpůsobuje jeho nepřezkoumatelnost (viz rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 4. 2010, č. j. 8 As 11/2010 - 163, ze dne 12. 11. 2013, č. j. 2 As 47/2013 - 30, oba dostupné na www.nssoud.cz).

[14] Nelze souhlasit ani s tím, že by se správní orgány nezabývaly existencí důvodů ve smyslu § 174a zákona o pobytu cizinců (srov. str. 4 a násl. prvostupňového rozhodnutí a str. 4 a 5 žalobou napadeného rozhodnutí). Jejich postup odpovídá i požadavkům judikatury Evropského soudu pro lidská práva (viz např. rozsudek velkého senátu ze dne 18. 10. 2006, *Üner proti Nizozemsku*, stížnost č. 46410/99, body 57-58, a rozsudky ze dne 31. 1. 2006, *Rodrigues da Silva a Hoogkamer proti Nizozemsku*, stížnost č. 50435/99, bod 39, či ze dne 28. 6. 2011, *Nunez proti Norsku*, stížnost č. 55597/09, bod 70). Nejvyšší správní soud nikterak nezpochybňuje závažnost zdravotního stavu stěžovatele, popř. nutnost další léčby (kterou dokládal potvrzením ze dne 9. 2. 2017, tedy potvrzením, které v době podání kasační stížnosti již bylo více než 6 měsíců neaktuální). Jak však správně uvedl krajský soud, stěžovatel do České republiky přicestoval za účelem plánované lázeňské léčby (rehabilitace). Za tímto účelem požádal o vydání víza (na devadesát dnů). O udělení jiného víza, resp. o jeho prodloužení nežádal a na území České republiky setrval i po skončení platnosti víza, čímž jednoznačně naplnil § 119 odst. 1 písm. c) bodu 2 zákona o pobytu cizinců. Nutno dodat, že stěžovatel ani netvrdil, že by (a to ani poté, co mu bylo ze strany ošetřujícího lékaře sděleno, že bude nutná další léčba, resp. po zahájení řízení o vyhoštění) činil kroky ve vztahu k legalizaci svého pobytu na území České republiky. Důsledky rozhodnutí o vyhoštění lze tak přičítat pouze stěžovateli, nikoliv správním orgánům. Ostatně stěžovatel ani neuváděl (s výjimkou nutnosti další léčby – k tomu viz výše) žádný jiný důvod, pro který by jej nebylo možno vyhostit. Např. ani netvrdil, že by během jeho pobytu na území České republiky došlo k vytvoření soukromých či rodinných vazeb, pro které by jej nebylo možno vyhostit atp. Z hlediska nepřiměřenosti nutno doplnit i to, že stěžovateli byla stanovena poměrně dlouhá doba k vycestování z území České republiky (v délce 50 dnů).

pokračování

[15] Stěžovatel dále v obecné rovině namítal porušení § 2, § 3, § 4 a § 50 odst. 4 správního řádu. Řízení o kasační stížnosti je ovládáno zásadou dispozicní. Nejvyšší správní soud je tedy, vyjma případů taxativně uvedených v § 109 odst. 4 věta za středníkem s. ř. s., uplatněnými důvody kasační stížnosti vázán. Proto obsah a kvalita kasační stížnosti v podstatě předurčují obsah a kvalitu rozhodnutí soudu. Je-li tedy kasační stížnost kuse zdůvodněna, je tak předurčen nejen rozsah přezkumné činnosti soudu, ale i obsah rozsudku soudu. Jinými slovy, pokud stěžovatel uplatní námitku v obecné rovině, může se jí ve stejném rozsahu zabývat i soud. K tomu srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 2. 2012, č. j. 1 Afs 57/2011 - 95, ze dne 22. 4. 2014, č. j. 2 Ads 21/2014 - 20, ze dne 27. 10. 2010, č. j. 8 As 22/2009 - 99, ze dne 18. 6. 2008, č. j. 7 Afs 39/2007 - 46, ze dne 17. 12. 2008, č. j. 7 As 17/2008-60, a usnesení rozšířeného senátu ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008 - 78. Po důkladném posouzení věci dospěl zdejší soud k závěru, že v řízení nedošlo k porušení označených ustanovení. Správní orgány postupovaly v souladu se zásadou zákonnosti a dalšími zásadami uvedenými v § 2 a § 4 správního řádu. Zjistily stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti (zásada materiální pravdy uvedená v § 3 správního řádu), resp. přihlížely ke všemu, co vyšlo v řízení najevo (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2015, č. j. 1 Azs 140/2014 - 42).

[16] Pokud pak stěžovatel namítal porušení § 122 zákona o pobytu cizinců, konstatuje zdejší soud, že stěžovatel takovou námitku neuplatnil v řízení o žalobě, ač tak učinit bezesporu mohl. Podle § 104 odst. 4 s. ř. s. není kasační stížnost přípustná mimo jiné tehdy, opírá-li se o důvody, které stěžovatel neuplatnil v řízení před soudem, jehož rozhodnutí má být přezkoumáno, ač tak učinit mohl. Např. v rozsudku ze dne 22. 9. 2004, č. j. 1 Azs 34/2004 - 49, zdejší soud uvedl, že „*Ustanovení § 104 odst. 4 s. ř. s. in fine brání tomu, aby stěžovatel v kasační stížnosti uplatňoval jiné právní důvody, než které uplatnil v řízení před soudem, jehož rozhodnutí má být přezkoumáváno, ač tak učinit mohl; takové námitky jsou nepřípustné.*“ V rozsudku ze dne 25. 9. 2008, č. j. 8 Afs 48/2006 - 155, pak zdejší soud uvedl, že „*ustanovení § 104 odst. 4 s. ř. s. představuje zavedení koncentračního principu do řízení před Nejvyšším správním soudem. Užití tohoto principu lze považovat za zcela racionální, neboť zajišťuje, aby výhrady účastníků řízení proti (zde) pravomocnému správnímu rozhodnutí byly pořadem práva nejprve projednány krajskými soudy, přičemž Nejvyšší správní soud přezkoumá již pouze zákonnost závěrů krajských soudů k jednotlivým skutkovým a právním otázkám, které jim byly v žalobách předestřeny (promítly-li se, pochopitelně, do námitek kasačních).* Pokud by bylo v řízení o kasační stížnosti před Nejvyšším správním soudem připuštěno uplatnění skutkových a právních novot, vedlo by to fakticky k popření kasačního principu, na němž je řízení o tomto mimořádném opravném prostředku vystavěno“ (srov. i rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 3. 2012, č. j. 4 Azs 1/2011 - 89). Z procesní opatrnosti zdejší soud odkazuje na svou judikaturu, podle níž se uvedené ustanovení může uplatnit až v případě, že po právní moci rozhodnutí o správním vyhoštění nastanou okolnosti, na jejichž základě se správní vyhoštění jeví přehnaně tvrdým. Srov. např. rozsudek zdejšího soudu ze dne 2. 11. 2016, č. j. 6 Azs 216/2016 - 44, podle něhož „*Argumentaci stěžovatele ustanovením § 122 odst. 7 zákona o pobytu cizinců per analogiam neshledává Nejvyšší správní soud věcně správnou, neboť jde proti systematice tohoto zákona. Citované ustanovení je totiž zařazeno pod rubriku nazvanou „Podmínky k odstranění tvrdosti správního vyhoštění“.* Z toho jednoznačně vyplývá, že se uplatní tehdy, pokud až po právní moci rozhodnutí o správním vyhoštění nastanou okolnosti, na jejichž základě se správní vyhoštění jeví přehnaně tvrdým. Toto ustanovení není adresováno soudům v soudním řízení

správním, nýbrž správním orgánům; jeho případné aplikaci nijak nebrání zamítnutí žaloby, resp. kasační stížnosti ve věci rozhodnutí o správním vyhoštění.“

[17] Nejvyšší správní soud závěrem uvádí, že si plně uvědomuje důsledky žalobou napadeného rozhodnutí pro stěžovatele. S ohledem na výše uvedené však není názoru, že správní orgány pochybily, pokud dospěly k závěru o nutnosti vyhoštění stěžovatele. Přístup zastávaný stěžovatelem by vedl k tomu, že by vyhoštění cizince pobývajícího na území České republiky nelegálně nebylo možné. Hrozba vyhoštění by tak ztratila reálný význam. V této souvislosti lze doplnit, že subjektivní ústavně zaručené právo cizinců na pobyt na území ČR neexistuje (srov. nález Ústavního soudu ze dne 9. 12. 2008, sp. zn. Pl. ÚS 26/07, a dále usnesení Ústavního soudu ze dne, 23. 6. 2004, sp. zn. III. ÚS 219/04, a ze dne 4. 5. 2006, sp. zn. II. ÚS 59/06). Stejný postoj v minulosti zaujal rovněž Evropský soud pro lidská práva např. v rozsudku ze dne 28. 6. 2011 ve věci *Nunez proti Norsku*, stížnost č. 55597/09, či v rozsudku velkého senátu ze dne 3. 10. 2014 ve věci *Jeunesse proti Nizozemsku*, stížnost č. 12738/10.

[18] Nejvyšší správní soud neshledal ani žádnou jinou vadu či nezákonnost, pro kterou by bylo nutno rozhodnutí správních orgánů či soudu zrušit. Jejich rozhodnutí mají plnou oporu v právní úpravě a spisu a jejich závěry proto zdejší soud plně přebírá.

[19] S poukazem na shora uvedené důvody Nejvyšší správní soud zamítl kasační stížnost jako nedůvodnou (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

[20] Nejvyšší správní soud nerozhodoval o návrhu stěžovatele na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti, protože o tomto mimořádném opravném prostředku bylo rozhodnuto bez zbytečného prodlení po nezbytném poučení účastníků řízení a obstarání dalších podkladů nutných pro rozhodnutí.

[21] Soud rozhodl o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatel nebyl v řízení o kasační stížnosti úspěšný, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalované, jíž by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti příslušelo, soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, protože jí v řízení o kasační stížnosti nevznikly žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 22. srpna 2017

JUDr. Tomáš Foltas
předseda senátu